

Той спря пред градината и като стъпи върху капичнатата телена ограда, влезе. Бурени оплитаха стеблата на овошките, а клоните бяха изпочупени. От към вадата го лъхна мириз на мента и див гйозум.

— Тука! — подгъна крак Кръстан — тука! — и пипна кавала, начупен въ кожения калъф, прикачен на кръста му.

Стана му жално. Градината е като стадо, а дървото — овца. Гледаш ли го — расте и дава плод, напъдиш ли го — вене. Не обичаше работата той, но да живее тук сред тези бурени, като вълк — не можеше. И запретна ръкави Кръстан, разкопа я, направи вада и я заля.

Минаваше Митю, оставяше хляб и сирене и си отиваше Той го изпращаше, гледаше широкия му гръб, изпънал сивата аба, краката, които блъскаха корема на натовареното магаре и свиваше към колибата мълчалив и замислен. Вечер беше тихо и само комарите му напяваха лихите си мелодии. Тогава той изваждаше кавала, сглобяваше го и свиреше:

Дойчо шилета пасеше
край село край гробищата . . .

Някой плачеше над гори и полета и късаше въздишки из един запустял кът на душата си. Някой оплакваше света.

Тъжно му беше за едрите рунтави кучета, за ошмулканите горички и просторния кър. Жадуваше блеене, звънци и лай.

— Тежи ми, Мите.

Кое?

— Това — дето съм тука. Сваляй ги при сгода насам — да се разтъжвам. Самотия съм — набира ми се душата, пък не съм свикнал. Чу ли?

— Чух.